

הכנס הראשון בועידה ה-6 של ההסתדרות

משה שרתוק

20.11.1944

doc00462

לעקרת הטירור ולהתגויות לחי"ל

הטירור היהודי בארץ מכוון בסילוף ותחזאותיו סילוף, מהות מפעלו מסתכלפת על ידו. שמענו את הסילוף הזה בעצם הימים האחרונים מפני אויבים כמפי ידידים, לא תועיל התטריזותנו על הולמים מהפרט על הכל — הם ילמדנו, אם ננור עליינו להתווכח — העשה זאת, אך קודם כל געשה הכל כדי לעקור את שורש הזיכות, ואל יטה אותנו הויכוח מהדרך העיקרית ומהתועזה הדחופה ביותר, הדרך והתועזה של עקרות. גם ללחצנתו בויכוח הכרחית העיקרית, כי לא הרי עם הנלחם בכוחותיו הוא נגד גגע שפרץ בקרבג, כהרי עם הגגע לנגע.

לא רק מהות מפעלו מסתכלפת מבני לפעל דמים — מעמדנו המדיני מסתכלף. לא ב naked עברנו מהתגוננות מדינית להתקפה מדינית, זהה עובדה ניצחת לנו עמדנו המדיני כוון, כי נס-אם רוחקים אנו עדין מאד מנצחון וגם אם אין הנצחון, לא יכול ולא קצחן, אף כלשהו מוכחה ומשוריין לנו, לא הרי עמידתנו במערכה כוון כהרי עמידתנו לפני חמיש שנים, אז נערכתה התקפה علينا, אנו הרפנוה אחורנית והtagוננו, כוון אנו בהתקפה, ואנו טעויים להטער על המצב הקיים לשם כיבוש העתיד.

הרבך שנפל בחינו, הדבר הנפל והולך,泰安 לוחז אוחנו מהתקפה להתגוננות, להפוך אותנו מתקיפים למתקפים, מטאשים לנאשימים, גוזר علينا לבוכו חלק הולך ונגדל של שארית כוחנו הולכת ורלה לטאומים של חוכחה כלפי אחרים ולכיבוש.

אלו הן התוצאות, שורש הטירור גועץ בסילוף הערכת כל אופיה של המערכת המדינית שלנו, ויש לשורש זהה כתה בני-ישראלים.

יש השקפת-עולם קבועה שרכבה בחלק מעמדו ומהנווער שלנו והשחיתה אותו, אולי ללא תקנה. אותהיה המעשיים של השקפת עולם-זו ניכרו מוגן, לפני היהת הפלחתה הזאת, לפני באו علينا גורת המפר הלבן, לפני המחולל علينا שואת יהדות אירופה, והשורש החוזה אשר הפיל לנו חללי, שהוטיף להוציא לתרבות רעה ולהעביר על דעתם קבועות-קבוצות של גער לנו, השורש הזה קיים ועומד. אבל נספַע עליו שורש שהוא פרי הום. ויש טעויי המעשים האלה היונקים מהשורש היישן: יש מהניזונים מהשורש החדש. אבל גם היונקים מהשורש היישן מבקשים להזכיר את מעשיהם ולכבותם להם הערצת וכינוי על-ידי הסתייעות חדש.

ניזהר מלהשתתקע בניסוח הנורטימי, ניזהר מלהראות בזה את העיקר היחיד, פן גם הבירור הזה יסית את דעתנו מהתועזה הדחופה ביותר — תועות העקייה. ניזהר מזה כלפי פנים וניזהר מזה כלפי חוץ, כי כפצע מהסבירה להזקה וככפצע מהזקה לטיוע.

עלינו לענות בשנים: במאם' כביר של חינוך הטעונים ובמאם' טואחד ומילוך של הדיפת הסכינה על-ידי מניעת בטועל טפש. נפנה לציבור שלנו, נפנה לציבור הרחב אשר מסביבנו, נפנה לנורע שלנו, נפנה אל נורע ישראל כארין ובאשר הוא שם.

לעקרות הטירור ולהתגויות חייל

20.11.1944

משה שרתו

doc00462a

הצדקת השימוש בכוח, יעילות הכוח בחשבון מופיע היה — במניעות רע ולא בהנשחת טוב, לא נבעץ את משאלתנו הצדקה בלי כוח עמידה בפניות, אך לא בכוח גערוך את התקפותנו המדינית הגדולה, מכחינה היסטוריות אנו כוח מתוגן, אנו כוח שאינו מסתפק בהכרת הקאים, כי רק תוטל שלשות לא היינו קיימים כלל ככוח, כל יזרותנו היא יצורה יש מאין — כחרף עין אחת של ההיסטוריה, בכוח אפשר לשליך שלילה, איז-אפשר להביא לעולם חוכם יש שני אלה הם והינו הך, אף על פי כן הם שנים ולא אחד, עמים היושבים הכאן על אדמות יכולים במוח אחד הן לטענו את השילית והן לקבוע את החוכם, אם כל מה שטפריע להם להניע לחוכם והוא שיעבודו, ברגע שהם פורקים מעלייהם על זרים, הם נעשים אונוניים לעצם, אך יש שנורל ההיסטוריה פריד בין הדבקים. ובנורלנו, במצב דורגן, חלקה ההפרדה הזאת, לנבי דידן פריקת על איןנה מפיאה אתה שהרור. כי מלחמתנו מוכנות לא להשנת הכרה לעובדות הקיימות, אלא ליצירות עובדות חדשות שאינן, אפשר על-ידי מעשים נגד אחרים להכריח אותם. להסתלק מהפרעה, אך איז-אפשר להביא אותם בדרך זו לידי עורת. הפשע והכטול הנעים עכשו לעונינו הם בניסיון להכריח אחרים למעשים לטובתנו על-ידי מעשים שלנו נגדם. העוניים נוגעים בנסיבות השבוננו המדיני, علينا להניע בנזותו הווה לבחוויות מוחלתת ולעשות אותה לנקרות-מוצא של שיטת פעללה, שאיננה נרתעת בפני שום מסקנה הנזונית, הנבעת ממנה בהכרת אם זהה סכנת החיים לשאריות תקוננו, علينا לעשות כל מה שבידינו למנוע אותה, כל מה שבידינו — פירושו: אין ישר והן בעקיפין. לא כל תה שציריך ומכירה להיעשות למשמעות הסכנה נחנן ביכלינו הישרה בלבד, כל מה שביכלינו הישרה, כל אמצעי עצמי וחפשי שלנו המכון לתכליתו — علينا לנתקות בו, אבל נדע את גוירות ההגבלה החמורות הרובצות לעילו, לא כל האמצעים ההכרחיים במלחמה הזאת, נתנו בידינו. ואם יש אמצעים שאין להטע טעם במלחמה הזאת, הנתונים בידי אחרים — נפעיל את האחרים, נסתיע בהם. אין לנו מופיעים כאן באובייקט בידי אחרים, לטובתם, אנו — נושא הענן, נשאי התקות ונושא הסכנת, ולטענו אנו נעשה כל מה שמכורח להיעשות, ולטענו, עצמנו, נסתיע בגורמים זרים וחיצוניים, כשההשתויות בהם הכרחית כדי להניע להכרעה חיובית במלחמתנו הפנימית הזאת.

הגROL רצה שהשלה הנוראה הווה תצוף על נבי ים חייט הנמר, תצוף וחגאה מחדש דזוקא בשעה שעלה בידינו לנכש בתוך הים הנפרש הוא אי נספ' של חוכם מדיני חדש. החוכם המדיני החדש הווה החטיבה היהודית הלוחמת, גם היא פירושה שיטוש בכות, גם היא פירושה שימוש בכות לשפט ביבוש העתיד. שלילה וחוכם, טומאה וטהרה חכון, יתר בעצם הימים האלה, כותנו ייבחן הן בהדיפת הרע והן ביצוע הטוב, חנואה נבחנת ביכלה להכחין בחולמותיה, כשהם טניעים להתגשותם, חנואה נבחנת בקיים מתח השαιפה בשלב הביצוע, וזה תמחן שהתג�ה שלנו עומדת בו כוות לגבי ביצוע הדבר הנדול, ששמו כוות יהורי לוחם במערכות אירופת,

האחריות הזאת היא אחריותו של העם היהודי כולם, כי הנכם הוא נכון העם היהודי כולם, אך העם היהודי בחלקו הנדרלים משותק, גטול חופש פעולה לנבי מושש הנכם הוא, וכשם שהישוב שלנו שיטש שופר עיקרי לתחביעה ומכשיר עיקרי לביצוע, לשם מתן תוקף מוסרי ומדיני לתחביעה, — כך הוטלה על היישוב שלנו האחריות הראשית לביצוע נכם זה.

וישובנו איינו גוף ריכוכי, מוחסר שלו, והוא נמכרך בלבד איתן, ששמו תנעת הפעולים כארע, ה证实ודות הכלילית של העובדים העברים, וכשם שוכתה וה证实ודות להיות מכשיר ההגשמה העיקרי בשדה העלייה, בשודה ההתיישבות, בשודה ההגנה ובסדרה הגוט ערד עכשו, כך הוטל עליה להיות כוח ההגשמה העיקרי במבנה חיל ובקיומו להבא,

טורחה לבוא בתוכנו התגעורות חדשה לפעילות ולמלחמה, חיובית ושלוי-לית כאחת. מוכחה לעבר אורנו נל חדש של ליקוד לשם פעללה, אם רצוננו לעמד בأخوות ההיסטוריות של הרגע